

Pokaždé, když čtu v novinách tabulku oblíbených politiků, kterým lidé věří, mrzí mě, že se mě opět nikdo nezeptal na názor. Možná je to dobře, protože slova „ani jeden“ se do tabulky nedají zařadit. Vždy si ale lidé v duchu či veřejně sestavovali jakési žebříčky slávy, dávno před zařazením slova celebrita do slovníku. O Oskarech pro nejlepší film rozhoduje skupina lidí, stejně jako určitá skupina lidí uděluje Nobelovu cenu. O všem a o všech se dá pochybovat, když vedle Seiferta má tuto cenu i terorista Arafat. Ale nechme být tato ocenění a soustředme se na ceny, které uděluje „hlas lidu“. V našem „hudebním rybníčku“ je snad nejznámější cenou Slavík, dříve Zlatý, dnes Český. Někdy v šedesátých letech minulého století stál u jeho zrodu časopis Mladý svět. Prý při prvním ročníku řekl populární Jiří Vašíček: „Tak si to s Rudou rozdělíme.“ Rudou mínil majitele úžasného hlasu, pana Cortéze.

Oba nesporně skvělí zpěváci, od nichž by se řada dnešních tzv. celebrit mohla učit, netušili, že anketa se rozroste do nebyvalých rozměrů. Kdysi mi můj kamarád, tehdy bigbíták, prozradil, že důležité je mít kamarády v tiskárně, neboť nejcennější byly hlasovací kupony. Ankety měly i řadu zajímavých výsledků. Po roce 1969 nemohla zvítězit Marta Kubišová, a tak se pravidla změnila a mohli se umístit jen ti, kteří vydávali desky. O paní Kubišové tehdy koloval smutný vtip, že jí zakázali zpívat dva doktoři- Husák a Štrougal. V sedmdesátých letech minulého století mě oslovil kamarád a chtěl, abych do kuponu napsal jméno Rudy Kovanda. Nevěděl jsem tehdy o Kovandově skupině Los Brňos a o akci jeho kamaráda Franty Kocourka. Podle ověřených zpráv by Kovanda téměř porazil toho, který sbírá Slavíky dodnes. Létala i chvíli zářící jména, z dnešního hlediska „skokanů“, jako byl Bob Frídl či Víťa Vávra. Kdo si dnes na ně vzpomene? Zajímavá byla každoročně i poslední místa v anketě. Poslední, myslím padesáté místo v kategorii zpěváků, pravidelně obsazoval Pavel Liška, původně zpěvák na různých plesech, po roce 1970 člen ÚV SČSP a pravidelný host v SSSR. Tam se platilo sice rubly, ale ty se doma měnily za tuzexové bony. Tak šel čas a ze Zlatého slavíka se stal Český slavík. Počty hlasů se již nepočítají na statisíce, stejně tak se již zlaté desky nedávají za miliony prodaných nosičů. Nemám právo hodnotit naši populaci podle výsledku hlasování. V hlasech došlých do ankety se snoubí nostalgie po době minulé a hlavně figurují jména těch, kteří jsou často v televizi a na stránkách bulváru. A tak vedle sebe na pódiu stojí interpret spartakiádních skladeb s mladým písničkářem z Ostravy, kterému fandí zejména část ženské populace. Je o čem povídat, bulvár má o čem psát. No, a co žánr folk a country, pardon, dnes pouze folk? Před časem existovala anketa Zlaté klíče, samozřejmě s počtem hlasů odpovídajícím počtu fanoušků tohoto žánru. Nestálo by za to anketu nějakým způsobem obnovit? Jen nevím, zda by hlasující přetáhli Tomáše Kluse do řad vítězů? Co myslíte, milé čtenářky a milí čtenáři?